

JOHN CONNOLLY

ELS
HOMES DE
LA DALLA

PRÒLEG

Totes les coses s'intercanvien per foc, i el foc
per totes les coses, com les mercaderies per or i
l'or per mercaderies.

HERÀCLIT (~535-475 aC)

A vegades, en Louis somnia en l'Home en flames. Ve en plena nit, quan fins i tot els sorolls de la ciutat s'han esmorteït i han anat decaient des d'un crescendo simfònic fins a un nocturn amb sordina. En Louis ni tan sols té clar que quan l'Home en flames deixa sentir la seva presència ell estigui realment adormit, perquè li sembla que es desperta amb el so de la respiració lenta del seu company al llit, al seu costat, i amb una olor als narius que li resulta alhora coneguda i estranya: és la pudor de la carn carbonitzada que s'ha deixat podrir, dels greixos humans crepitant en una flama viva. Si és un somni, es tracta d'un somni despert, d'aquells que succeeixen en el món de tenebres que hi ha entre la consciència i l'absència.

L'Home en flames tenia un nom, però en Louis ja no pot pronunciar-lo. El nom ja no és suficient per contenir-ne la identitat; és massa limitat, massa restrictiu per expressar tot en el que s'ha convertit per a ell. Ja no hi pensa com a «Errol» o com a «senyor Rich», ni tan sols com a «senyor Errol», que és com sempre l'havia anomenat quan era viu. Ara és més que un nom, molt més.

Tot i així, havia sigut el senyor Errol: tot ell bru i musculós, amb la pell del color de la terra humida i fèrtil que l'arada acaba de remoure; la major part del temps amable i pacient, però amb alguna cosa que bullia dessota la seva natura aparentment plàcida, perquè, si l'agafaves de sorpresa, podies copsar-ho en els seus ulls abans que en desaparegués, com una bèstia rara que ha après la importància de quedar fora de l'abast de les escopetes dels caçadors, dels homes blancs vestits de blanc.

I és que els caçadors sempre eren blancs.

El foc, la ràbia contra el món i els seus costums, cremava l'Errol Rich per dins. Intentava mantenir-lo sota control perquè comprenia que, si emergia sense restriccions, hi havia el perill que en el seu camí ho consumís tot, inclòs ell mateix. Potser era una ràbia que no resultava estranya a molts dels seus germans i germanes d'ales-

hores: era un negre atrapat en els ritmes i els rituals del món dels blancs, en una ciutat on ell i tots els que eren com ell tenien prohibit sortir un cop es feia fosc. En altres parts del país les coses estaven canviant, però en aquella zona, en aquella ciutat, no. El canvi hi arribaria molt més a poc a poc, a aquell lloc. Potser, en veritat, no hi arribaria mai del tot, però d'això ja se n'encarregarien uns altres, i no pas ell. A l'època en què alguna gent va començar a aixecar la veu per parlar de drets sense témer una represàlia, l'Errol Rich ja no existia, almenys no en una forma que els que l'havien conegut haguessin pogut reconèixer. La seva vida s'havia extingit feia anys i, en el moment de la seva mort, ell es va transformar. Va desaparèixer d'aquesta terra i en el seu lloc va arribar l'Home en flames, com si el seu foc interior per fi hagués trobat una via per on sorgir, amb un vermell i un groc encesos, per explotar des de dins, per devorar la seva carn i consumir la seva anterior consciència fins que el que havia sigut una part oculta en ell es va convertir en tot el que llavors era. Pot ser que d'altres li acostessin la torxa o que el ruixessin amb la benzina que el va xopar i el va encegar en els seus moments finals, mentre estava penjat d'un arbre, però l'Errol Rich ja es cremava fins i tot aleshores, fins i tot quan els demanava que li estalviessin els patiments que sabia que havien de venir. Sempre havia cremat per dins i, en aquest sentit, almenys, va derrotar els homes que li van prendre la vida.

I des de l'instant de la seva mort, l'Home en flames assetjava els somnis d'en Louis.

En Louis recorda com va passar tot: una discussió amb uns blancs. En certa mesura, era així com solien començar aquestes coses. Els blancs feien les normes, però les normes canviaven. Eren flexibles segons les circumstàncies i les necessitats i no venien determinades per les paraules escrites sobre el paper. Temps després, en Louis va reflexionar que el més curiós de tot plegat era que els homes i dones blancs que governaven la ciutat sempre van negar que fossin racistes. *No odiam la gent de color, deien, el que passa és que tots estem millor quan es queden al seu lloc. O bé: Són benvinguts a la ciutat durant el dia, però no ens sembla que hi hagin de passar la nit. És tant per a la*

nostra seguretat com per a la d'ells. Curiós. Era tan difícil aleshores com ara trobar algú que admetés que era racista. Fins i tot semblava que molts racistes s'avergonyissin de la seva intolerància.

Però hi havia els que portaven aquest epítet com una insígnia honorífica, i la ciutat també en tenia la seva porció, d'aquests. Es deia que el conflicte havia començat quan un grup d'homes havien llançat un orinal ple d'orina contra el parabrisa esquerdat del vell camió de l'Errol, i ell havia respost posant-se al mateix nivell. Aquell temperament seu, aquella fúria que havia guardat envasada a dins, va explotar: va trencar la finestra del bar del Petit Tom amb un tauló de cinc per deu, que va entrar un bon tros local endins. Amb això ja en van tenir prou per anar contra ell, amb això i amb la por que els feia tot el que ell representava. Era un negre que parlava millor que la majoria de la gent blanca de la ciutat. Tenia el seu propi camió. Era capaç d'arreglar coses amb les mans –ràdios, televisors, aires condicionats, qualsevol cosa que funcionés amb corrent– i ho feia millor i més barat que ningú, de tal manera que fins i tot els que no li haurien permès de passejar-se pels carrers de la ciutat a la nit, estaven contents de deixar-lo entrar a les seves cases perquè els reparés els electrodomèstics durant el dia, encara que alguns després no se sentissin tan a gust a la sala d'estar, tot i que tampoc no eren racistes. Simplement, no els agradava tenir estranys a casa, en particular si eren de color. Si li oferien aigua perquè sadollés la set, li servien a la tassa de llauna barata que tenien reservada per a casos com aquell, la tassa que ningú altre no feia servir, la tassa que guardaven al costat dels productes de neteja i dels raspalls i que per això tenia sempre un lleuger regust químic. Corrien rumors que potser ben aviat podria contractar altres homes com ell, preparar-los i transmetre'ls els seus coneixements. I, a més a més, era un home de bon veure, un «mascle negre», tal com l'havia descrit el Petit Tom una vegada, tot i que mentre ho deia es dedicava a bressolar el rifle de caça que tenia penjat sobre la barra per deixar ben clar què implicava ser un mascle en el seu món.

És a dir, que no els calia trobar una gran excusa per actuar contra l'Errol Rich, però ell, de totes maneres, els n'havia donat una, i abans

que s'acabés la setmana ja l'havien remullat de gasolina, l'havien penjat d'un arbre i li havien calat foc.

I així va ser com es va convertir en l'Home en flames.

L'Errol Rich tenia la dona en una ciutat a cent cinquanta quilòmetres al nord. Havia tingut un fill amb ella, i un cop al mes anava a veure'ls i a assegurar-se que tenien tot el que els feia falta. La dona treballava en un gran hotel. L'Errol també hi havia treballat fent tasques de manteniment, però alguna cosa va passar —aquell temperament un altre cop, deien— i havia hagut de deixar la dona i el fill i buscar feina en una altra banda. Les nits dels caps de setmana que no anava a visitar la família, se'l podia trobar bevent tranquil·lament al petit cobert que hi havia a les maresmes i que servia de bar i de centre social per a la gent de color, tolerat per la normativa municipal mentre no hi hagués problemes ni meuques, o res que fos massa obvi. La mare d'en Louis a vegades hi anava amb les seves amigues, tot i que l'àvia Lucy no ho aprovés. Hi havia música i ben sovint la mare d'en Louis i l'Errol Rich ballaven junts, però els seus ritmes transmetien una tristesa i un penediment com si allò fos tot el que tenien i tot el que tindrien. Mentre que altres bevien alcohol barat de garrafa, o «suc dels tics», com l'àvia Lucy l'anomenava encara, la mare d'en Louis xarrupava una soda i l'Errol prenia cervesa. Només se'n bevia una o dues, però. Mai no havia sigut massa aficionat al beure, solia dir, i no li agradava notar-ne l'olor en els altres ja de bon matí, sobretot si es tractava d'un treballador, encara que tampoc no es dedicava a controlar els plaers dels altres, no senyor.

Les càlides nits d'estiu, quan l'aire anava ple del bronzit de les llagostes, i els mosquits, atrets per la barreja embriagadora de suor i sucre, s'atipaven sobre els homes i les dones que hi havia al club, i la música era prou forta per fer saltar la pols del sostre, i la gent estava distreta amb el soroll, l'aroma i el moviment, l'Errol Rich i la mare d'en Louis feien el seu ball lent, sense prestar atenció als ritmes que els envoltaven, amatents només al batec dels seus cors i prou, amb els cossos tan a prop l'un de l'altre que, al cap d'una estona, els batecs ressonaven a l'uníson i eren com un de sol, amb els dits entrelaçats i els palmells humits movent-se un sobre l'altre.

A vegades, amb això ja en tenien prou; i altres vegades, no.

Sempre que es trobaven, el senyor Errol donava a en Louis una moneda de vint-i-cinc centaus i li deia que s'havia fet molt gran, que tenia molt bon aspecte, que la seva mare devia estar molt orgullosa d'ell.

I en Louis pensava, encara que no hauria sabut dir per què, que el mateix senyor Errol també se'n sentia, orgullós d'ell.

La nit que l'Errol Rich va morir, l'àvia Lucy, la matriarca de la casa on en Louis va créixer, envoltat de dones, va servir bourbon a la mare i li va donar una dosi de morfina per fer-la dormir. Des que havia sabut el que havia passat entre l'Errol i el Petit Tom, la mare d'en Louis s'havia passat tota la setmana plorant. Després en Louis va saber que aquell mateix dia se n'havia anat a veure'l a casa seva a l'hora de dinar, acompanyada de la seva germana, i que li havia suplicat que marxés; però ell no estava disposat a fugir, no pas una altra vegada. L'Errol li va dir que tot sortiria bé. Que havia anat a veure el Petit Tom i s'havia disculpat pel que havia fet. Li havia pagat més de quaranta dòlars que amb prou feines podia permetre's per cobrir els danys, i el Petit Tom els havia acceptat remugant i li havia dit que el passat era passat i que li disculpava aquell rampell de mal geni. A l'Errol li havia recat pagar tots aquells diners, però volia quedar-se on era, viure i treballar amb la gent que li agradava i que respectava. I que estimava. Això és el que va dir a la mare d'en Louis, i això és el que la tieta va explicar al noi molts anys després. Li va descriure com l'Errol i la seva mare s'havien agafat les mans mentre parlaven i com ella havia sortit a respirar aire a fora per donar-los una mica d'intimitat.

Quan per fi la mare d'en Louis va sortir de la barraca de l'Errol, tenia la cara tota pàl·lida i els llavis li tremolaven. Sabia el que s'acostava i ell també, amb independència del que el Petit Tom digués. Se'n va tornar a casa i va plorar tant que es va quedar sense respiració i va perdre el coneixement a la taula de la cuina; llavors va ser quan l'àvia Lucy va optar per donar-li alguna cosa per alleujar-li el sofriment, i per això la mare d'en Louis dormia mentre l'home que estimava es cremava.

Aquella nit, el cobert estava tancat i els negres que treballaven a la ciutat es van afanyar a marxar abans que caigués la nit. Es van quedar a les cases i a les barraques, ben a prop de les seves famílies, i ningú no parlava. Les mares seien i vetllaven el son de les seves criatures, o agafaven la mà dels seus homes sobre les taules nues, o seien al costat de xemeneies buides i d'estufes fredes. Tots havien pressentit el que s'acostava, com la xafogor d'abans de la tempesta, i havien fugit, enutjats i avergonyits de la seva impotència per intervenir-hi.

I així es van esperar a sentir la notícia que l'Errol Rich havia abandonat aquest món.

En Louis recorda que la nit que va morir l'Errol Rich es va despertar amb el so dels passos d'una dona al davant de la cofurna on dormia. Recorda haver baixat del llit, notar els taulons càlids sota els peus descalços i caminar fins a la porta oberta de la caseta. Veu la seva àvia al porxo, que mira fixament cap a la foscor. La crida, però ella no li respon. Sona una música, la veu de la Bessie Smith. L'àvia adorava la Bessie Smith.

L'àvia Lucy, amb un xal que li cobreix les espatlles per damunt de la camisa de dormir, baixa a l'era amb els peus descalços. En Louis la segueix. Ara no tot és fosc. Hi ha llum al bosc, un lent incendi. Té la forma d'un home, un home que es retorça de dolor mentre les flames el consumeixen. Camina pel bosc, i el seu solc torna negres les fulles. En Louis sent l'olor de la gasolina i de la carn socarrada, veu la pell carbonitzant-se, sent els xiulets i els espetecs dels greixos corporals. L'àvia allarga una mà enrere, sense apartar en cap moment els ulls de l'Home en flames, i en Louis posa el seu palmell contra el d'ella, dits amb dits, i quan ella estreny la mà sobre la seva, la por desapareix i només sent una gran pena pel que ha de suportar aquell home. No sent ràbia. Això vindrà més endavant. Ara només hi ha una tristesa inconsolable que cau sobre seu com una obscura capa. L'àvia mormola alguna cosa i es posa a plorar. En Louis també plora, i plegats ofeguen les flames, fins i tot mentre la boca de l'Home en flames forma paraules que en Louis gairebé

no pot ni sentir, mentre el foc s'apaga i la imatge s'esvaeix, fins que tot el que en queda és l'olor i una imatge gravada a la retina d'en Louis com la llum d'un flaix fotogràfic.

I ara, mentre està estirat en un llit molt lluny d'on va créixer, i la persona que estima dorm sorollosament al seu costat, sent l'olor de la gasolina i de la carn rostida i torna a veure com els llavis de l'Home en flames es mouen, i pensa que entén una mica el que va dir aquella nit de fa tants anys.

Ho sento. Dignes-li que ho sento.

Es perd la major part del que ve a continuació, engolida pel foc. Només se'n destaquen dues paraules, i en Louis no té clar ni tan sols ara que les interpreti bé, si el moviment d'aquell forat sense llavis realment correspon al que pensa que va pronunciar o bé al que ell voldria creure.

Fill.

Fill meu.

L'Errol Rich tenia el foc a dintre, i en el moment de la seva mort part d'aquest foc es va transferir al noi. Ara crema a dintre seu, però, mentre que l'Errol Rich va aconseguir trobar la manera de negarlo, de temperar-ne les flames fins que, al final, potser de manera inevitable, el foc es va revoltar i el va destruir, en Louis l'ha abraçat. En Louis l'alimenta, i el foc, al seu torn, l'alimenta a ell; però és un equilibri delicat, el que manté. Necessita atiar el foc si no vol que el consumeixi, i els homes que mata són els sacrificis que li ofereix. El foc de l'Errol Rich era d'un roig encès i abrasador, però les flames a l'interior d'en Louis són blanques i fredes.

Fill.

Fill meu.

A la nit, en Louis somnia en l'Home en flames.

I, en alguna banda, l'Home en flames somnia en ell.

Ara la meva fletxa el tombarà perquè m'ha fet enfurir i ja ha gastat les seves vides, i la terra es beurà la seva sang.

SRIMAD VALMIKI RAMAYANA (500-100 aC)

Hi ha tants assassinats, tantes víctimes, tantes vides perdudes i arruïnades cada dia, que pot resultar difícil seguir el rastre de totes elles, establir connexions que puguin portar a tancar els casos. N'hi ha que resulten evidents: l'home que mata la seva xicota i després es treu la vida, ja sigui per remordiment o perquè és incapaç d'afrontar les conseqüències dels seus actes; els assassins que actuen per revenja contra gorilles, gàngsters i traficants de droga. I, quan la violència esclata, cada mort en porta inexorablement a una altra. Una mort convida la següent i estén una mà pàl·lida que saluda i somriu mentre la destralt cau, la fulla talla. Hi ha una cadena d'esdeveniments que es pot reconstruir amb facilitat, una pista clara que la llei pot rastrejar.

Però hi ha altres morts que són més difícils de relacionar: grans distàncies n'obscureixen els lligams, el pas dels anys, les diverses capes d'aquest niu d'abelles a mesura que el temps es plega amb suavitat sobre si mateix.

El rusc no amaga els secrets: els acumula. És un dipòsit de records enterrats, d'actes mig oblidats.

Al rusc, tot hi està connectat.

El St. Daniil es trobava al carrer Brightwater Court, no gaire lluny dels antres nocturns de les avingudes de Brighton Beach i Coney Island on parelles de totes les edats ballaven música russa, espanyola i anglesa, sopaven menjar rus, compartien vodka i vi, i gaudien d'espectacles teatrals que no haurien quedat gens fora de lloc en algun dels hotels més modestos de Reno o en un creuer, tot i que el St. Daniil quedava prou apartat per presentar-se diferent en un bon nombre d'aspectes. L'edifici que ocupava mirava sobre el mar i el passeig marítim entarimat, amb el seu principal trio de restaurants,

el Volna, el Tatiana i el Winter Garden, ara tapat amb mampares per protegir els clients de la freda brisa marina i de les punxades dels grans de sorra. A prop hi havia les pistes de Brighton, on, durant el dia, els homes grans seien a les taules de pedra a jugar a cartes mentre les criatures saltaven per allà, els joves i els no tan joves junts en un mateix espai. Els edificis d'apartaments nous havien crescut cap a l'est i cap a l'oest, part de la transformació que Brighton Beach havia sofert en els darrers anys.

Però el St. Daniil pertanyia a una adaptació més antiga, a una altra Brighton Beach, ocupada en la mena de negocis que obtenien els guanys d'aquells que s'entien de tu a tu amb la pobresa: serveis de pagament de xecs en efectiu que es quedaven el vint-i-cinc per cent de cada xec pagat i que després oferien préstecs a un interès mensual similar per tancar el forat; botigues que feien descomptes, que venien vaixelles barates amb l'esmalt esquerdat i decoració nadalenca per a la llar de foc durant tot l'any; antigues tendes familiars d'ultramarins que ara havien passat a ser regentades per la mena d'homes amb tota la pinta de tenir les restes de la família en qüestió podrint-se als soterranis; bugaderies freqüentades per homes que feien olor de carrer i que es despullaven sistemàticament fins a quedar-se només amb els calçotets bruts i s'asseien, mig nus, a esperar que se'ls rentés la roba per després fer-li donar una única volta displicent a l'assecadora (perquè cada moneda de vint-i-cinc comptava) i després tornar-se a vestir amb les peces encara molles i posar la resta en bosses d'escombraries de plàstic i aventurar-se novament cap als carrers, amb la roba desprenent un lleu vapor en l'aire; cases d'empenyorament que trobaven un comerç estable en els objectes rescatats i no rescatats, perquè sempre hi havia algú disposat a beneficiar-se de la desgràcia aliena; i aparadors sense cap nom al capdamunt del vidre i amb un simple taulell atrotinat a dins, en què els negocis obscurs que s'hi tractaven no eren incumbència del que necessités que li expliquessin de quina natura eren. La majoria d'aquells llocs ja no hi eren; havien quedat relegats als carrers laterals, a barris menys atractius, empesos més i més lluny de l'avinguda i del mar, tot i que qui en requeria els serveis sempre sabia on trobar-los.

El St. Daniil, però, es mantenia. Perdurava. El St. Daniil era un club, tot i que estrictament privat, i tenia ben poc a veure amb els seus equivalents més ostentosos de l'avinguda. S'hi accedia a través d'una porta enreixada i ocupava el soterrani d'un edifici de pedra rogenca, envoltat d'altres edificis semblants de la mateixa època, tot i que, mentre que a aquests altres els havien netejat les façanes, al que ocupava el St. Daniil, no. En el seu temps, constituïa l'entrada principal d'un complex més gran, però els canvis en l'estructura interna dels edificis havien aïllat el St. Daniil entre dos blocs de pisos considerablement més atractius. La seu del club s'assentava ara entre l'un i l'altre com un parent pobre que s'hagués colat al bell mig d'una foto de família sense cap mena de vergonya per la seva infàmia.

Al damunt del St. Daniil hi havia un autèntic laberint de petits apartaments; alguns eren prou grans perquè els ocupessin famílies senceres, altres eren prou petits per allotjar-hi una sola persona, per a qui, d'altra banda, l'espai tingués menys importància que la privadesa i l'anonimat. Actualment, en aquells apartaments, no hi vivia ningú per voluntat pròpia. Alguns s'utilitzaven com a magatzems de beguda, tabac, aparells elèctrics o material assortit de contraban. La resta actuaven com a quaters temporals per a prostitutes joves –molt joves, a vegades– i, quan feia falta, per als seus clients. Una o dues de les habitacions estaven una mica més ben moblades i cuidades que la resta, i hi havia càmeres de vídeo i equips de filmació per a enregistrar pel·lícules pornogràfiques.

Encara que se'l coneixia com a St. Daniil, el club no tenia un nom oficial. Una placa al costat de la porta deia «Club Social Privat» en anglès i en ciríl·lic, però no era la mena de lloc on qualsevol aniria a establir relacions socials. Hi havia un bar, però ben pocs s'hi entretenien, i la majoria dels que ho feien es limitaven a prendre cafè i a matar el temps tot esperant tenir missatges per escoltar, interessos exorbitants per cobrar o ossos per trencar. Un televisor situat sobre la barra reproduïa DVD pirates de partits d'hoquei antics, a vegades pel·lis porno i, entrada la nit, pel·lis sobre les tropes russes a Txetxènia, ocupades en atacs repressius contra els seus enemics, reals o imaginaris. Arrambats a les parets, hi havia escons de vinil desgastat,

amb taules escrostonades al centre, relíquies d'un temps en què allò era un autèntic club social, un lloc on els homes podien parlar del vell país i compartir els diaris que arribaven amb el correu o a les maletes dels visitants i dels nouvinguts. La decoració consistia sobretot en còpies de pòsters soviètics dels anys 40, comprats per cinc dòlars a RBC Video, a Brighton Beach.

La policia havia mantingut el local sota vigilància durant una temporada, però no van aconseguir accedir-hi per poder-hi instal·lar un micròfon, i el permís per a les escoltes telefòniques va expirar sense que en traguessin res de profit. Els negocis importants, sospitaven, es duïen a terme mitjançant telèfons mòbils d'ús limitat, que es canviaven religiosament al final de cada setmana. Dues batudes que els anticorrupció havien fet a l'edifici des de l'entrada que quedava sobre el club, només havien donat com a resultat un parell de clients i un grapat de meuques cansades, ben poques de les quals parlaven l'anglès i encara menys tenien papers. Mai no van enxampar cap proxeneta, i les dones, tal com els polis sabien, serien fàcilment reemplaçades per altres.

Aquelles nits, la porta del St. Daniil s'havia mantingut tancada amb pany i clau i, quan per fi els polis van poder-hi entrar, l'únic que hi van trobar va ser un cambrer avorrit i un parell de russos vells i desdentegats que jugaven al pòquer amb escuradents.

Era un vespre de mitjan octubre. La llum de l'exterior feia estona que s'havia extingit i al club només hi havia un banc ocupat. L'home que hi seia era un ucraïnès, conegut amb el sobrenom del Sacerdot. Havia estudiat en un seminari ortodox durant tres anys, abans de descobrir la seva veritable vocació, que consistia, principalment, a proveir la mena de serveis per als quals se solia requerir els sacerdots per perdonar-los. El nom extraoficial del club era un testimoni del breu flirteig del Sacerdot amb la vida religiosa. El monestir de St. Daniil era el convent més antic de Moscou, baluard de la fe ortodoxa fins i tot durant els pitjors excessos de l'era comunista, quan molts dels seus sacerdots s'havien convertit en

màrtirs i havien hagut de fer arribar d'amagat a Amèrica les restes del sant mateix per posar-les a bon resguard.

A diferència de molts dels que treballaven per a ell, el Sacerdot parlava l'anglès gairebé sense cap deix d'accent. Havia format part de la primera onada d'immigrants provinents de la Unió Soviètica, que s'havia esforçat a aprendre els costums d'aquell món nou, i encara podia recordar l'època en què a Brighton Beach no hi havia sinó gent gran que vivia en apartaments de lloguer protegit envoltats de casetes buides que s'anaven deteriorant, molt diferent dels dies en què aquella zona era una balisa d'arribada per als immigrants i, igualment, per als novaiorquesos desitjosos de marxar dels barris superpoblats de Brownsville, East New York i el Lower East Side de Manhattan i trobar un espai on viure i poder-se omplir els pulmons d'aire de mar. S'enorgullia de ser sofisticat. Llegia el *Times* i no el *Post*. Anava al teatre. Quan era en els seus dominis, a la tele mai no hi havia porno, ni males còpies en DVD. En comptes d'això, connectaven amb la BBC World i, de tant en tant, amb la CNN. No li agradaven les notícies de la Fox. Es miraven massa el melic, i ell era un home que sempre mirava cap al gran món exterior. Durant el dia, bevia te. I a la nit, només comptava líquida, un refresc de fruites amb gust de pruna. Era ambiciós, un príncep que aspirava a convertir-se en rei. Es mostrava deferent amb els vells, els que havien sigut empresonats per Stalin i havien fundat l'empresa criminal que ara havia assolit el punt àlgid en una terra tan llunyana de la seva. Però fins i tot mentre acotava el cap davant d'ells, el Sacerdot buscava possibles maneres de minar-los. Calculava la força dels possibles rivals entre els de la seva pròpia generació i preparava la seva gent per a l'inevitable vessament de sang, aprovat o no, que vindria. Darrerament, havia sofert uns quants contratemps. Els errors s'haurien pogut evitar, però ell no en tenia tota la culpa. Per desgràcia, n'hi havia d'altres que no ho veien així. Potser, pensava el Sacerdot, el vessament de sang hauria de començar abans del que s'esperava.

Avui havia tingut un mal dia; un més en una successió de mals dies. Aquell matí hi havia hagut un problema amb els serveis i el local encara feia pudor, tot i que semblava que l'assumpte havia quedat resolt un cop que els lampistes, d'una empresa de confiança de

l'organització, s'havien posat a treballar-hi. Un altre dia qualsevol, el Sacerdot hauria deixat el club i se n'hauria anat a alguna altra banda, però avui tenia negocis per dirigir i caps per lligar, de manera que s'havia mentalitzat per suportar aquella mala olor persistent tanta estona com fes falta.

Ullava unes quantes fotografies que tenia al davant, damunt la taula: policies secrets, alguns dels quals probablement parlaven rus. Sabia quina cara feien, si més no. Els faria identificar per veure si hi havia alguna manera de pressionar-los a través de les seves famílies. La policia s'acostava cada cop més. Després d'anys de moviments infructuosos contra ell, havien trobat una escltxa. Dos dels homes del Sacerdot havien mort l'hivern passat a Maine, juntament amb dos intermediaris. Les seves morts havien posat al descobert una petita però lucrativa part de l'operació de Boston: la pornografia i la prostitució infantils. S'havia vist obligat a deixar de proporcionar aquells dos serveis, fet que, al seu torn, havia afectat el contraban de dones i nens cap al país i havia comportat que l'inevitable desgast dels seus estables de meuques, i els d'altres, no es pogués frenar. Estava perdent diners i això no li agradava gens. D'altres també en sofrien les conseqüències i sabia que li'n donaven les culpes. Ara el seu club feia pudor d'excrements i només seria qüestió de temps que relacionessin els morts amb ell.

Però li havien arribat rumors que potser hi havia solució a almenys un dels seus problemes. Tot havia començat perquè un detectiu privat de Maine no podia ocupar-se dels seus propis assumptes. Liquidarlo no li permetria desempallegar-se de la policia –fins i tot podria incrementar la pressió sobre ell una temporada–, però com a mínim serviria d'avertència als seus perseguïdors i a tots els que poguessin sentir-se temptats de testificar en contra seva, alhora que li donaria una petita satisfacció personal.

Es va sentir un crit, en rus, des de l'entrada:

–Amo, ja són aquí.

Una setmana abans, un home havia arribat a les oficines de l'empresa de neteges Big Earl's Clean & Drain Services, Inc., a l'avinguda

Nostrand. No havia entrat pel vestíbul elegantment emmoquetat i convenientment perfumat, sinó que havia resseguit el lateral de l'edifici fins al pati de manteniment i l'àrea de tractament de residus.

Aquella part no feia gens d'olor de perfum.

Va entrar al local i va pujar el tram d'escaleres fins a la cabina de vidre. A dins hi havia un escriptori, una filera d'arxivadors mal encaixats i a la paret dos plafons de suro atapeïts de factures, cartes i un parell de calendaris caducats on s'exhibien dones despullades. Assegut rere l'escriptori hi havia un home alt i prim amb una camisa blanca contrastada per una corbata de polièster groga i verda. Duia els cabells tintats de castany amb loció Grecian i joguinejava tota l'estona amb el bolígraf, signe inequívoc d'un fumador privat de la seva droga, encara que fos temporalment. Va aixecar la mirada quan la porta es va obrir i va entrar el visitant. El nouvingut era més baix que la mitjana i anava vestit amb un abric de mariner botonat fins al coll, uns texans descolorits i estripats i unes sabatilles esportives d'un vermell llampant. Portava una barba de tres dies, però la portava de tal manera que suggeria que *sempre* tenia una barba de tres dies. Semblava gairebé arreglada, amb un aire desarrenglat. «Descuidat» era la paraula que venia al cap.

–Intenta deixar-ho? –va preguntar-li el nouvingut.

–Eh?

–Que si intenta deixar de fumar.

L'home es va mirar el boli que tenia a la mà dreta, gairebé sorprès que no hi hagués un cigarret, allà.

–Psí, és veritat. La dona fa molts anys que m'ho diu. I el metge també. He pensat que ho intentaria.

–Hauria de fer servir aquells pegats de nicotina.

–No els puc encendre. Què puc fer per vostè?

–Hi ha l'Earl, per aquí?

–L'Earl és mort.

El visitant va semblar confós:

–No pot ser. Quan?

–Fa dos mesos. Càncer de pulmó –va estossegar, incòmode–. Per això, una mica, he decidit deixar-ho. Em dic Jerry Marley, sóc el

germà de l'Earl. Vaig venir a donar-li un cop de mà quan es va posar malalt i encara sóc aquí. Era amic seu?

–Només conegut.

–Doncs em sembla que se n'ha anat a un lloc millor.

El nouvingut es va mirar el despatxet. A l'altra banda del vidre, dos homes equipats amb màscara i granota netejaven tubs i eines. Va arrufar el nas quan li va arribar la pudor.

–Costa de creure –va dir.

–Però és així... I doncs, en què puc ajudar-lo?

–Vostès desembussen canonades, no?

–Exacte.

–Per tant, si saben desembussar-les, també deuen saber embussar-les.

En Jerry Marley va semblar momentàniament desconcertat, però l'enuig de seguida va substituir el desconcert. Es va posar dret:

–Foti el camp immediatament abans que truqui a la policia! Això és un negoci, collons... No tinc temps per a la gent que intenta causar problemes als altres.

–Havia sentit a dir que el seu germà no era tan primmirat, sobre la gent per a qui treballava.

–Ei, tingui la boca tancada sobre el meu germà.

–No ho dic com una cosa dolenta. Era una de les coses que m'agradava d'ell. El feia ser útil.

–M'importa un rave. Fora d'aquí, va.

–Potser m'hauria de presentar –va interrompre'l el nouvingut–. Em dic Angel.

–No m'importa una merda qui... –en Marley va parar de parlar en adonar-se que, de fet, sí que li importava una merda. Es va tornar a asseure.

–M'imagino que l'Earl devia haver-li parlat de mi.

En Marley va assentir. Se'l veia una mica més pàl·lid que abans.

–De vostè i d'un altre company.

–Ah, sí, deu ser per aquí a prop. És –l'Angel va buscar la paraula adient–... és més polític que jo. Sense ànims d'ofendre, però la roba

que porta és més cara que la meva, i l'olor, sap?, es fica a dins dels teixits.

–Ja ho sé –va admetre en Marley; va començar a barbollar, però no podia parar de parlar–. Jo ja no la noto tant. Però la meva dona... em fa despullar al garatge abans d'entrar a casa. I em fa anar de dret a la dutxa. I fins i tot llavors diu que encara pot sentir l'olor enganxada sobre meu.

–Dones –va dir l'Angel–. Són així de sensibles.

Hi va haver un breu silenci. Era quasi afable, excepte pel fet que el desig de fumar un cigarret que tenia en Jerry Marley de sobte havia crescut més enllà de la capacitat de resistència de qualsevol mortal.

–Bé, doncs –va dir l'Angel–. Sobre això de les canonades...

En Marley va aixecar una mà per aturar-lo.

–Li fa res si fumo? –li va preguntar.

–Em pensava que ho volia deixar –va dir l'Angel.

–Jo també.

L'Angel va encongir-se d'espatlles:

–Suposo que deu ser una feina estressant.

–A vegades –va dir en Marley.

–Home, no voldria afegir-n'hi més.

–Déu nos en guard.

–Però necessito un favor; a canvi, jo també li'n faré un.

–Entesos. Quin seria?

–Doncs que si em fa el favor, no tornaré a venir més.

En Jerry Marley s'ho va pensar menys de mig segon.

–Em sembla just –va dir.

Per un instant, l'Angel va fer una cara una mica trista. Li dolia que tothom semblés disposat a acceptar aquell tracte de seguida, tan bon punt l'oferia.

Va ser com si en Marley endevinés el que pensava:

–No és res personal –va afegir, en to de disculpa.

–No –va dir l'Angel, i en Marley va tenir la sensació que el visitant devia pensar en alguna altra cosa del tot diferent–; no ho és mai.

Els dos homes que van entrar al cau del Sacerdot al cap d'una setmana no eren els que ell s'esperava, però aleshores ja havia après que res no era mai del tot com s'havia esperat que fos. El primer era un negre amb un vestit gris que semblava que l'estrenés aquell mateix dia. Duia les sabates de xarol negre perfectament enllustrades i una corbata de seda negra ben nuada al coll de la camisa, d'un blanc immaculat. Anava ben afaitat i feia una olor suau de clau d'espècie i encens que el Sacerdot va trobar particularment agradable, sobretot ateses les seves circumstàncies actuals, fecalment contaminades.

Al seu darrere va entrar un home més petit, possiblement d'origen hispà, amb un somriure tot simpàtic que per uns instants distreia l'atenció del fet que la roba que duia havia vist èpoques millors: texans de marca no-t'hi-fixis, vambes de l'any passat i una jaqueta encoixinada que era d'una bona qualitat evident però que hauria resultat més adequada per a algú dues dècades més jove i dues vegades més corpulent.

—Estan nets —va informar-lo en Vassily un cop tots dos s'havien sotmès, amb aparent bon humor, a un escorcoll.

En Vassily tenia un aspecte que semblava robust, però els seus trets eren fins i delicats. Es movia ràpid i amb gràcia, i era un dels acòlits en qui el Sacerdot confiava més, un altre ucraïnès amb cervell i ambició, tot i que no amb tanta ambició que pogués significar una amenaça per al seu amo.

El Sacerdot va assenyalar un parell de cadires a l'altre costat de la taula. Els dos homes s'hi van asseure.

—Voleu beure alguna cosa?

—Per a mi, res —va respondre el negre.

—Doncs jo prendré un refresc —va dir l'altre—. Una cola. I, sobretot, que el got no estigui brut.

El somriure en cap moment no li va desaparèixer de la cara. Es va mirar el cambrer per damunt de l'espatlla i va picar-li l'ullet. El cambrer tan sols va arrufar les celles.

—I bé, què puc fer per vosaltres? —va preguntar el Sacerdot.

—Més aviat es tractaria de què podem fer nosaltres per vostè —va corregir el petit.

El Sacerdot va aixecar les espatlles:

—Netejar, potser? Venda porta a porta?

Es va sentir una rialla d'aprovació dels seus sequaços. N'hi havia tres, a més del cambrer. Dos seien a la barra, amb les omnipresents tasses de cafè al davant. En Vassily estava al darrere dels dos visitants, cap a la dreta. El Sacerdot va pensar que se'l veia incòmode. Però, al capdavant, en Vassily sempre semblava incòmode. Era un pessimista o, segons com es mirés, un realista; el Sacerdot no acabava d'estar mai segur de quina de les dues coses. Suposava que tot era qüestió de perspectiva.

El somriure de l'home més menut es va esborrar lleugerament:

—Hem vingut pel contracte.

—Pel contracte? I què voleu contractar?

Més rialles.

—Ens referim al contracte per eliminar el detectiu Parker. Hem sabut que el vol deixar fora de servei. I preferiríem que aquest no fos el cas.

Els riures es van aturar. Al Sacerdot li havien arribat informacions que dos homes volien discutir amb ell sobre el detectiu, o sigui que aquella tàctica d'obertura no li va resultar inesperada. Normalment, el Sacerdot deixava aquella mena de discussions a mans d'en Vassily, però aquella no era una situació normal i aquells dos homes, n'estava convençut, tampoc no eren normals. Li havien dit que es mereixien un grau de respecte, però ara els tenia al seu terreny i burxar-los el divertia. Respectava els que el respectaven, i la simple presència dels homes al seu club l'irritava. No havien vingut a suplicar-li per la vida del detectiu; pretenien dir-li com havia de portar els seus assumptes.

El cambrer va deixar una cola al davant del petit. Va beure'n un glop i va arrugar el front.

—Està calenta —va protestar.

—Posa-hi una mica de gel —va manar el Sacerdot.

El cambrer va assentir. Un dels homes que seien a la barra es va tirar endavant i va omplir de gel un got buit tot enfonsant-lo directament a la glaçonera. El va passar al cambrer. El cambrer va enfonsar

els dits al got, va pescar dos glaçons i els va deixar caure a dins del got de refresc. El líquid va esquitxar els texans de l'home baixet.

–Ei! –va cridar–. Això és de molt mala educació, paio! I molt antihigiènic, sobretot en un lloc que fa tanta pudor com aquest!

–Sabem qui sou –va dir el Sacerdot.

–Perdó?

–He dit que sabem qui sou.

–I això què vol dir?

El Sacerdot va assenyalar l'home menut i descurat:

–Tu ets l'Angel.

Va moure el dit una mica més cap a l'esquerra:

–I tu et dius Louis. La vostra reputació us precedeix, em sembla que se sol dir en aquestes circumstàncies.

–Ens hauríem de sentir afalagats?

–Crec que sí.

L'Angel va fer cara de satisfet. I aleshores en Louis va parlar per primera vegada:

–Volem que retiri l'ordre de matar-lo.

–I per què ho hauria de fer? –va demanar el Sacerdot.

–Perquè el detectiu és zona prohibida.

–Per quina autoritat?

–La meva. La nostra. La d'altra gent.

–Quina altra gent?

–Si li digués que no ho sé i que més li valdria no saber-ho, em creuria?

–És possible –va dir el Sacerdot–. Però m'ha portat molts problemes. Cal enviar un missatge ben clar.

–Nosaltres també venim amb aquesta idea. Donarà ordre de matar-nos, ara?

El Sacerdot va bellugar el dit:

–Ara *us trobeu* en zona prohibida. Nosaltres som tots uns professionals. Sabem com funcionen, aquestes coses.

–Ah sí? No crec pas que estiguem ficats en els mateixos negocis.

–Caram, sí que tens bona opinió de tu mateix.

–No, la tinc d'algú altre.

Si el Sacerdot es va sentir ofès, no ho va demostrar. De totes maneres, s'havia quedat sorprès que aquells dos homes insistissin a portar-li la contrària, tenint en compte que anaven desarmats. Els trobava a tots dos arrogants i impresentables.

–No hi ha res a discutir. No pesa cap ordre sobre el detectiu.

–I això què significa?

–Jo mateix arrano la gespa del meu jardí i m'enllustro les sabates. No envio uns desconeguts a encarregar-se del que puc fer jo mateix.

–Això ens converteix en enemics.

–Només si ho permeteu –el Sacerdot es va tirar endavant–. És això el que voleu?

–Només volem una vida tranquil·la.

El Sacerdot va riure:

–Em sembla que us avorrireu. Jo, segur que m'hi avorriria.

Els seus dits van anar passant les fotografies, per posar-les en ordre.

–Amics seus? –va preguntar-li en Louis.

–Policies.

–Si va darrere del detectiu, es crearà més problemes amb ells i també amb nosaltres. Poden ser molt persistents. No cal que els doni més motius per tenir-lo en el punt de mira.

–O sigui, que voleu que deixi escapar el detectiu? –va dir el Sacerdot–. Caram, us preocupeu per mi, pels meus negocis, us preocupeu per la policia...

–Sí, és veritat –va dir en Louis–; som uns ciutadans molt compromesos.

–I quin benefici n'obtinc, jo?

–Que nosaltres desapareixem.

–I això és tot?

–Això és tot.

El Sacerdot va deixar caure les espatlles, en un gest melodramàtic:

–D'acord, doncs. En aquest cas, accepto. El deixaré escapar per vosaltres.

En Louis no es va moure. Al seu costat, l'Angel s'anava posant tens.

–Així, ja està, doncs –va dir en Louis.

–Així i ja està. No vull problemes amb homes de la vostra... eh... talla. Potser més endavant em podreu fer algun favor, a canvi.

–No ho crec, però em sembla una bona idea.

–I què, vols beure alguna cosa, ara?

–No –va respondre en Louis–, no vull prendre res.

–Molt bé, doncs, si és així, la nostra conversa s'ha acabat.

El Sacerdot es va tirar enrere en el seu seient i va plegar les mans damunt la panxa. En fer-ho, va aixecar lleument el dit petit de la mà esquerra. Al darrere de l'Angel i en Louis, en Vassily va allargar la mà cap a l'esquena per estirar l'arma que portava encaixada al cinturó. Els dos homes de la barra es van posar drets i també van agafar les armes.

–Ja t'he dit que no ho acceptaria –va dir l'Angel a en Louis–. Encara que ho hagi dit, no ho acceptarà mai.

En Louis li va llançar una mirada de menyspreu. Va agafar el got de refresc i va semblar que n'anava a beure un glop, però s'ho va repensar.

–Saps què et dic? –va etzibar-li–. Que ets un torracollons.

I mentre ho deia, es movia. Ho feia amb tanta fluïdesa, amb tanta gràcia, que en Vassily, si hagués viscut prou, n'hauria quedat admirat. En Louis va passar la mà per sota la taula alhora que s'aixecava, i en va treure la pistola que prèviament hi havia amagat un dels homes que formava part de l'equip de neteja. En el mateix moviment, amb l'altra mà va enfonsar el got a la cara d'en Vassily. Aleshores aquest ja havia tret la seva pistola, però ja era massa tard. Les dues primeres bales el van tocar al pit, però en Louis el va agafar abans que caigués i va fer servir el seu cos com a escut mentre disparava contra els homes de la barra. Un d'ells va aconseguir disparar un tret, a corre-cuita, però va impactar inofensivament sobre la fusta del sostre, molt per damunt del cap d'en Louis. A penes uns segons després, només quedaven quatre homes vius a la sala: el Sacerdot, el cambrer, i els dos homes que ben aviat els matarien.

El Sacerdot no s'havia mogut. Ara, la segona pistola que hi havia amagada sota la taula era a mans de l'Angel, que l'apuntava de dret. L'Angel s'havia mantingut immòbil mentre al seu darrere es produïa la matança. Confiava en el seu company. Hi confiava tant com se l'estimava, és a dir: plenament.

–Tot això per un detectiu privat –va dir el Sacerdot.

–És un amic –va precisar l'Angel–. I no es tracta només d'ell.

–De què, doncs? –va dir el Sacerdot calmadament–. Sigui el que sigui, podem arribar a un acord. Ja heu deixat clar què voleu. El vostre amic queda lliure.

–I espera que ens ho creguem? Francament, no sembla el típic paio que perdona la gent.

–Saps quina mena de paio sóc? Doncs el típic paio que vol viure.

L'Angel va rumiar-s'ho una mica:

–És bo tenir ambicions –va dir–. El que passa és que aquesta és una mica limitadeta.

–Però dóna per a molt.

–Suposo que sí.

–I respecte al que ha passat aquí... En fi, si us mostreu clementes amb mi, també sereu recompensats amb clemència.

–No ho crec. He vist què els passava als nens que llogava. Sé què els feien. No crec que es mereixi clemència.

–Es tractava de negocis –va dir el Sacerdot–. No era res personal.

–És curiós –va dir l'Angel–; això ho sento a dir sovint.

Va aixecar la pistola tot apuntant primer a la panxa del Sacerdot, després al cor, a la gola i, finalment, a la cara.

–Doncs això no són negocis. Això és personal.

Va disparar al cap del Sacerdot una vegada i es va posar dret. El canó de la pistola d'en Louis apuntava el cambrer, que estava estirat pla a terra amb els braços oberts.

–Aixecà't –li va manar.

El cambrer va començar a aixecar-se i en Louis li va disparar i va contemplar impassible com es doblegava sobre si mateix i quedava ajagut, inert, sobre la moqueta ronyosa. L'Angel es va mirar el seu company:

–Però per què? –va preguntar-li.

–Res de testimonis, avui.

En Louis es va moure de pressa cap a la porta. L'Angel va seguir-lo. Va obrir la porta, va fer una ullada ràpida a l'exterior, i va fer un cop de cap a en Louis. Junts van córrer cap a l'Oldsmobile que hi havia aparcat a l'altra banda del carrer.

–I això? –va preguntar l'Angel mentre es posava al seient del copilot i en Louis s'enfilava rere el volant–. Creus que sabia de què anava, d'on treia els diners el seu amo?

–Suposo.

–Aleshores s'hauria hagut de buscar feina a qualsevol altre lloc.

El cotxe va allunyar-se de la cruïlla. Les portes de sobre del club es van obrir i en van sortir un parell de paios amb pistoles a les mans. Estaven a punt de disparar quan el cotxe va fer un gir brusc a l'esquerra i va desaparèixer de la vista.

–I no tindrà conseqüències per a nosaltres, això?

–S'havia passat de vanitós. Cridava l'atenció. Tenia els dies comptats. Només hem accelerat el que era inevitable.

–N'estàs segur?

–Deixem-ho córrer. Hem fet un favor a força gent, i no només a en Parker. Hem resolt un problema i ells han pogut mantenir les mans netes.

–I tornaran a fer entrar nens al país.

–Aquest és un problema per a una altra ocasió.

–Assegura'm que ens n'encarregarem, que no ho ignorarem.

–T'ho prometo –va dir en Louis–. Més endavant ja hi farem el que puguem.

Van abandonar el cotxe quatre illes de cases més enllà i van agafar el seu propi Lexus. El cotxe disposava d'una ràdio per satèl·lit Sirius i, de mutu acord, cadascú tenia dret a escollir una emissora en dies alternatius i l'altre no podia protestar per l'elecció que fes. Aquell vespre li tocava escollir a l'Angel i per això van escoltar First Wave durant tot el trajecte de tornada a Manhattan.

I d'aquesta manera van fer el camí de retorn a casa, en un silenci quasi afable.

Més al sud, la segona baula de la cadena d'assassinats estava a punt de passar a l'oblit.

Hi havia tan sols unes quantes persones al bar, quan va entrar el depredador i va identificar la seva presa a l'instant: un home d'aspecte trist, baixet, gros, amb les espatlles vençudes endavant, mig calb, suat, que portava uns pantalons marrons que no havien vist una planxa ni una rentadora almenys des de feia una setmana i uns sabatots de pell marró que anys enrere li devien haver costat un bon dineral però que ara ja no podia permetre's de reemplaçar. Feia ballar un got de bourbon, el cul ple de gel desfet, tenyit per un ínfim traç d'ambre. Finalment, amb resignació, se'l va acabar. El cambrer li va preguntar si en volia un altre. L'home va comprovar el que duia a la bitlletera i després va fer que sí amb el cap. El cambrer li va abocar un raig generós, però podia permetre-s'ho tranquil·lament, ja que era de l'ampolla més barata de tot el prestatge.

El depredador es va fixar en cada petit detall del gros: els dits curts i inflats, l'anell de casament incrustat en un, les nanses simètriques de greix a cada costat del cos, la panxa que sobresortia per damunt del cinturó de pell barata, les marques de suor sota les mànigues de la camisa, la lluiïssor de transpiració a la cara, al front, a la calba.

Perquè sues sempre, oi que sí? En ple hivern, sues; el teu cor amb prou feines pot suportar l'esforç d'arrossegar la teva massa tova i gelatinosa. Sues quan vas amb pantalons curts i samarreta a l'estiu, i quan arriba la neu, sues sota capes i capes de roba. Com deu ser la teva dona, em pregunto? Grossa i repugnant com tu? O ha intentat mantenir la línia amb la idea d'atreure algú millor mentre tu ets a la carretera, encara que aquest algú la utilitzi per passar una nit i prou? (Perquè segur que ella, al seu torn, també l'utilitza.) Te la planteiges, aquesta possibilitat, mentre vas atrafegat d'una ciutat a l'altra per guanyar-te un sou que amb prou feines et permet viure, sempre rient més fort del que toca, pagant begudes que no et pots permetre per mirar de guanyar-te un tracte de favor, pagant els comptes dels restaurants que trien els altres amb l'esperança que caurà alguna comanda? T'has passat la vida corrent, menut, sempre preguntant perquè arribés el gran dia, però no arriba mai. Doncs els teus problemes estan a punt d'acabar-se. Sóc la teva salvació.

El depredador va demanar una cervesa, però quasi no la va ni tocar. No li agradava tenir les facultats minvades, ni que fos poc, quan treballava. Va veure's reflectit un instant al mirall de la paret: alt, cabells que començaven a ser grisos, el cos prim sota la jaqueta de pell i els pantalons foscos. Tenia un aspecte apagat. Li agradava anar amb el sol, però les exigències de la professió que havia escollit comportaven que no sempre li era possible gaudir d'un luxe com aquell.

Al cap i a la fi, a vegades calia matar la gent en llocs on no brillava el sol, i bé havia de pagar les factures.

De totes maneres, la collita havia estat magra, els darrers mesos. En realitat, li importava poc. No sempre havia sigut així. Temps era temps, havia gaudit d'una reputació considerable. Era un Segador, i aquell nom comportava un pes determinat. Ara encara tenia certa reputació, però no era del tot bona. Se'l coneixia com un home amb uns gustos particulars, que havia après a canalitzar en la feina, però que a vegades podien més que ell. Comprenia que havia sobrepassat la línia almenys una vegada en els darrers dotze mesos. Se suposava que la mort havia de ser senzilla i fàcil, no prolongada i dolorosa. Allò havia causat confusió i havia fet empipar els que l'havien contractat. Des d'aleshores, la feina havia esdevingut menys abundant i, sense feina, necessitava trobar una altra via de sortida per als seus instints.

Feia dos dies que seguia la presa. Era pràctica i plaer a parts iguals. Sempre pensava en les víctimes com a *preses*. Mai no eren objectius, i mai no feia servir la paraula *potencial*. Pel que a ell respectava, un cop s'hi fixava, ja eren mortes. Hauria pogut triar un individu que representés un repte més gran, buscar-se una presa més interessant, però aquell home gros tenia alguna cosa que el repel·lia, una pudor persistent de tristesa i de fracàs que donava a entendre que, sense ell, el món no s'empobriria encara més. Amb les seves accions, aquell home havia atret el depredador, igual que l'animal més lent del ramat atreu l'atenció d'un guepard.

I així depredador i presa van estar compartint el mateix espai i escoltant la mateixa música durant gairebé una hora, fins que el gros es va aixecar per anar al lavabo i va arribar l'hora d'acabar el ball que havia començat quaranta-vuit hores abans, un ball en què ell ni tan sols

sabia que participava. El depredador el va seguir, mantenint-se a deu passes de distància. Va deixar que la porta del lavabo d'homes encaixés del tot en el marc abans d'entrar. A dins només hi havia el gros, dret davant d'un urinari, amb la cara arrugada per l'esforç i el dolor.

Problemes de bufeta. Potser té pedres al ronyó. Jo posaré fi a tot plegat.

Les portes dels dos vàters estaven obertes, va observar el depredador quan s'hi va acostar. No hi havia ningú a dins. Ja tenia el ganivet a la mà i va sentir un clic gratificant: el so d'una fulla en col·locar-se en posició.

I aleshores, un instant més tard, va tornar-li a arribar el mateix so, i es va adonar que el primer clic no havia vingut de la seva navalla, sinó de la d'algú altre. La velocitat de tots i cadascun dels seus moviments es va accelerar, fins i tot mentre la gola se li va mullar de sobte i va sentir el fort batec del seu cor. Ara el gros també es movia, amb una imatge borrosa de rosa i platejat a la mà dreta, i llavors el depredador va notar una pressió al pit, seguida per un dolor agut que d'immediat se li va estendre per tot el cos, i l'anava paralitzant a mesura que creixia, de tal manera que quan va intentar caminar les cames no van respondre als senyals del cervell i, en comptes d'això, es va desplomar sobre l'enrajolat fred i humit mentre la navalla li queia dels dits de la mà dreta i l'esquerra s'estrenyia sobre el mànec de banya del ganivet de llançament que ara tenia allotjat al cor. La sang sortia a borbolls de la ferida i es començava a escampar per terra. Un parell de sabatots de pell marró es van apartar amb cura per esquivar la taca que creixia.

Amb la força minvant que li quedava, el depredador va aixecar el cap i va mirar la cara de l'home gros; però ara ja no era com semblava abans. Ara, el greix era múscul, les espatlles enfonsades eren dretes, i fins i tot la transpiració havia desaparegut, evaporada en l'aire fresc del capvespre. Només hi havia mort i determinació, i per un moment, tots dos s'havien convertit en un.

El depredador va observar unes marques al coll de l'home i va comprendre que en el passat s'havia cremat. Fins i tot ara que jeia moribund, va començar a fer associacions, a omplir els buits.

–Hauries hagut d’anar més amb compte, William –li va dir el gros–. Mai no s’ha de barrejar la feina amb el plaer.

El depredador va fer un soroll amb la gola i va moure la boca. Devia estar intentant formar paraules, però no en sortia ni una. Malgrat tot, el gros sabia el que provava de dir:

–Que qui sóc? –va ajudar-lo–. Oh, ens vam conèixer. Els anys m’han canviat: l’edat, els actes d’altres, el bisturí de la cirurgia. Em diuen Alegria.

Els ulls del depredador es van posar en blanc de la desesperació mentre començava a entendre, i els seus dits s’aferraven als rajols en un esforç inútil per abastar la seva navalla. L’Alegria ho va contemplar un moment; després es va acotar i va recaragolar el ganivet al cor del depredador abans de treure’l. Va eixugar la fulla sobre la camisa del mort abans de treure’s una ampolleta de la butxaca interior de la jaqueta i acostar-la a la ferida del pit del depredador, on va fer una mica de pressió perquè el doll fos més gran. Quan va tenir l’ampolleta plena, hi va caragolar un tap i va sortir del lavabo dels homes; el seu cos es va anar transformant a mesura que caminava, fins a esdevenir novament el cos feixuc i amarat de suor d’una ànima fracassada. Ningú, ni tan sols el cambrer, no se’l va mirar quan va marxar, i quan van trobar el cos del depredador i van cridar la policia, l’Alegria ja feia molt que s’havia esfumat.

L’últim assassinat va tenir lloc en un tros de terra erma a uns trenta quilòmetres al sud del riu St. Lawrence, a la banda nord del massís de les muntanyes Adirondack. Aquella terra havia estat conformada pel foc i la sequera, per l’agricultura i el ferrocarril, la devastació provocada pels vendavals i la mineria. Durant un cert temps, el ferro va aportar més ingressos que la fusta, i les vies de ferrocarril tallaven una línia a través dels boscos; les espurnes que sortien de les seves xemeneies fumejants a vegades provocaven incendis que podien arribar a mobilitzar fins a 5.000 homes per controlar-los.

Una d’aquelles antigues vies de ferrocarril, ara abandonada, girava per un bosc de falsos avets del Canadà, aurons, bedolls i faigs petits,

abans de sortir a una zona de terreny erm, record del terrible vendaval del 1950, que mai més no s'havia recuperat. Només un únic arbre havia sobreviscut a la tempesta, i ara hi havia un home agenollat a la seva ombra, sobre la terra molla. Al costat hi tenia una làpida. L'home que estava de genolls havia llegit el nom que hi havia gravat quan l'havien portat fins allà. L'hi havien mostrat amb un raig de llum, abans que comencés la pallissa. En la distància hi havia una casa, amb llum en una de les finestres més altes. Li va semblar que hi veia una figura, asseguda a prop del vidre, mirant mentre el destrossaven amb els punys sistemàticament.

L'havien tret de la seva cabana a prop del llac Plàcid. Estava amb una noia. Els va demanar que no li fessin mal. L'havien deixada plorant al bany, lligada i emmordassada. Era un petit gest de clemència que no se l'haguessin carregada, però a ell no n'hi mostrarien cap d'igual.

Ja no hi veia bé. Un ull se li havia tancat completament per no tornar-se a obrir més, no en aquest món. Els llavis se li havien esberlat, i havia perdut dents. Tenia costelles trencades, no sabia quantes. El càstig havia sigut metòdic, però no sàdic. Volien informació i, al cap d'una estona, els l'havia proporcionada. Llavors havien parat de pegar-li. Des d'aleshores, s'havia quedat agenollat sobre la terra flonja, amb els genolls enfonsant-s'hi lentament, presagiant l'enterrament que havia de venir.

Va aparèixer una furgoneta provinent de la casa. Va seguir una pista ben marcada fins a la tomba i llavors es va aturar. Les portes del darrere es van obrir i es va sentir el soroll de la maquinària que feia baixar una rampa.

L'home agenollat va tombar el cap. Rampa avall, en una cadira de rodes, empenyien a poc a poc la figura encorbada d'un vell. Anava embolicat amb mantes com un nadó pansit, i duia el cap protegit del fred del capvespre per un casquet de llana vermella. Tenia la cara pràcticament oculta per la màscara d'oxigen que li cobria la boca i el nas, alimentada per un dipòsit muntat al respatller de la cadira. Només se li veien els ulls, marrons i lletosos. Empenyia la cadira de rodes un home de quaranta anys fets, que es va aturar quan la cadira era a uns pocs metres d'on s'esperava l'home de genolls.

El vell es va treure la màscara amb dits tremolosos:

–Saps qui sóc? –li va preguntar.

L'home va assentir, però l'altre va continuar com si no li hagués respost. Va assenyalar amb un dit cap a la làpida.

–El meu fill primogènit –va dir–. El va fer matar. Per què?

–I això què importa? –es va esforçar per articular.

–A mi m'importa.

–Que us bombin! –l'esforç va fer que els llavis li tornessin a sagnar–. Ja els he dit a aquests tot el que sabia.

El vell va tornar-se a acostar la màscara a la cara i va fer una inspiració rogallosa abans de tornar a parlar.

–M'ha costat molt de temps trobar-te –va dir–. T'amagaves molt bé, tu i els altres responsables. Sou tots uns covards, tots. Us vau pensar que m'enfonsaria en el meu dolor, però no ha anat així. No he oblidat mai, no he parat mai de buscar. Em vaig jurar que vessaria la vostra sang sobre la seva tomba.

L'home que estava de genolls va apartar la vista i va escopir a la terra de sota la làpida.

–Acaba-ho –va dir–. Tant se me'n fot, del teu dolor.

El vell va aixecar una mà esquelètica. Una ombra va passar per damunt de l'home agenollat i li va disparar dos trets a l'esquena. L'home va caure endavant, sobre la tomba, i la seva sang va començar a filtrar-se a la terra. El vell va assentir, satisfet amb si mateix.

–Ha començat.